

година, откато се помина. — Чичо Митушъ се загледа нагоре и каза: — Гледай! Гледай какво правятъ сега гължбитѣ!

Следъ като бѣха ходили до кладенцитѣ или до нивитѣ, гължбитѣ се връщаха, но не бързаха да кацатъ, а се въртѣха около кжщата и се издигаха все по-нависоко. Ту единъ, ту другъ отъ тѣхъ се поспирваше, опваше крилата си и отведнажъ започваше да се премѣта презъ глава надолу. Следъ като доста време падаше тѣй като убитъ, той се спираше, оправяше се и започваше да хвърчи пакъ, като бързаше да стигне другитѣ.

— Чувалъ съмъ, — каза чичо Митушъ, — че имало хора, които изнасяли голѣми казани съ вода и вжтре въ водата гледали какъ се премѣтатъ гължбитѣ. Тѣй било по-хубаво. А стариятъ господарь, хаджи Петъръ, си стоеше на чердака и отъ тамъ си ги гледаше.

— Тѣй бѣше, — нѣкакъ замислено каза Галунка.

Чичо Митушъ извади цигара и запуши.

— Начасничевъ човѣкъ бѣше хаджи Петъръ, — започна той. — Кога добъръ, кога лошъ бѣше, ама пакъ добро сърдце имаше, милозливъ бѣше. Азъ да ти кажа какъ той взе да въди гължби. Отивахме веднажъ въ града, азъ карахъ конетѣ. Като додохме тамъ, наспоредъ Сърнено, срещнахме една бабичка, носи два гължба. Два бѣли гължба. — Какви